

אתי שלמה ע"ס

האח היחיד בין 5 אחיות, בשבילי לא רק אח הייתי, אלא האבא שלי והאפוטרופוס שלי, עליצו ארצה יחד, בקפריסין כשהיה לך ביונוח במעי העוור באחי לראותך בבית - החוליס. התחלתי לבכות, אבי עוד זוכרת את האחות שלקחה אותי לבוא ולבקר אותך בבית החוליס, בפמגוסטה. עברו עליצו הרבה יותר מדי חוויות מרגשות ואבושיות.

כתבתי לך במכתבי האחרון שאבי מאד דומה לך... לא רק מבחינה חיצונית אלא הרבה יותר מבחינה בפשיות.

בשנת 1956, אחר מבצע - סיבי שוב חיפשתי אחריך הייתי בסידור מטעם פקוד מרכז וראיתי אותך יוצא בכוננת בבית חוליס באל-עריש ואמרת לי שנפצעת. אתה הוא העוזר לכולם, הבחור הזריז, החכם והדואג לזולתו, ולא רק לזולתו, אהבת את משפחתך לא רק את האחיות, אבא אמא וכל המשפחה.

שלמה, בתקופת הילדות גדלנו יחד בקבוץ. לקחה אותנו לאמוץ טרוזה וייל ז"ל. השנה הראשונה אצלה במשפחה היתה לי קשה. אבי זוכרת שביט שישי באת ונתת לי יד, ואז אמרת "בואי מדיים, בואי לטרוזה ובלך יחד לאכול".

למדנו יחד, רק אתה היית הראשון שמבחינת הגיל התגייסת לצה"ל, חתמת עוד שנה בקבע כדי לחסוך כסף ונתת אותו להורים.

שלמה, התקופה הכי יפה שלנו בחיים היתה לנו פה במעין-צבי, אבי זוכרת יפה שהצעת לי לבוא לגור איתך במכמורת והסברת לי שיש לך שם בית קטן.

אבל מאוחר יותר בשאת את רוחלה לאשה והולכתם יחד. החלטת שאוה רוצה לצטרף ולחיות גט חיים אחריים. הסתדרת כל כך טוב ויפה בעמל כפיך ובמו ידך בבית לך בית גדול ויפה וכן עוד בית להשכרה בעזרת החופשות, הרבה כסף ועבודה השקעת בבנין הזה שיהיה ברוח ובעים למשפחתך.

לא קל יהיה לי שלמה לא לראותך יותר בבית הגדול הזה התצר שלך עם החיות, כלב, סוס, חמור, עורב. כל אלה וערמות של בולי עץ שאספת לך לחורף לגחליים בקמין.

הרבה שנים שלמה, אבי חיה עם מחלותי והרגישות שבלב, בתקופות האלה באת אלי וביקרת אותי בכל בתי - החוליס השוביט, במסירות ובאמנות ובאהבה רבה. דאגת לי, הסברת לי על הכוח הגדול שישבו בחיים - באומץ הלב שהיה לך.

שלמה כל דמותך ואופי בפשך בתוך ליבי. קשה עלי המכה הזאת, קשה לי להאמין שאתה כבר לא תתן לי עצה טובה וגלוית לב, כפי שהיו לנו בהרבה שיחות חופשיות.

שלמה, את עצותיך קבלתי כמו מאבי ולהיפך, וכשתי לך הרבה כבוד מהתנהגותך, מעשיך ודעותיך.

תהיה בשמתך צרוחה בצרור החיים.

אחותך

מריס.

בכתב ע"י מריס אברהמי ביום השלושים למותו של שלמה ז"ל.